

הנערה מבית אלפא נסעה לגרמניה ואימצה לה

שם דיעות לאומניות קיצוניות ★ היא שיבחה את המתנחלים

שהכניסו אלכוהול למיסגד ★ חבלי משיח השקר של נעמי שמר ★

איך הגיע בעלה מניטשה למהפכה האשכנזית ובזו לנשים ול"לבנטינים"

השנתן של השנתן

רומן משרתות ישראל, תחת הכותרת דודי ורעי, שהוטרט גם כסרט-טלוויזיה.

ב-1969, התגייסה נעמי פרנקל לחיליהם, בתפקיד של עורכת ביטאון החיל מערכות ים. שם עברה את מלחמות ההתשה ויוסיהכפורים. לפני מלחמת יוסיהכפורים, ערכה, שיכתבה ושיסרה את יומנו של איש "יחידה 101", מאיר הריציון, חניכו של אריאל שרון, שמוקדסתם השפיע רבות על אופן חשיבתה.

במלחמת יוסיהכפורים עברה נעמי פרנקל הלם, שאותו הגדירה כך: "מלחמת יוסיהכפורים היא הטראומה שלי. עברתי את המלחמה הכי קשה שהיתה לעם ישראל. עד היום יש לי סימנים ממנה. לדעתי, העתיד עוד יוכיח כי המלחמה הזאת הפכה לטראומה היסטורית. במלחמת יוסיהכפורים עברתי מהפכה נפשית ורוחנית גדולה מאוד, והיא שהקימה מחיצה ביני לבין התכרה. אין לי הרבה שותפים לחוויות המיסטיות העמוקות שחוויתי במירכר..."

"חוויה מיסטית" זו הצטרפה, מן הסתם, ל"חוויה מיסטית" אחרת, שעבד רה באשר ערכה את יומני מאיר הריציון. נעמי פרנקל מצאה את הדרך ל"המונים".

כחוגים מיקצועיים של הסיפורת הישראלית נחשבת נעמי פרנקל כזיקית ספרותית, הנוהגת להתאים עצמה וכתיבתה לפרובלמטיקות העכשוויות, כדי לקדם את מעמדה הספרותי ואת מעמד ספריה.

כאשר פירסמה את סיפרה הבא, צמח בר (1981), היא סיפרה עליך בראיון:

"הגעתי למסקנה שאי אפשר לכתוב רומן ישראלי בלי ערות-המזרח וכלי ערבים... רומן ישראלי הסובב סביב הרקע האשכנזי כלכר הוא מצומצם. הרבה זמן עסקת בלימוד ההיסטוריה וההווי של העדות הלא-אשכנזיות, וזה לא הספיק. לבסוף התמקדתי בצפון-אפריקאים, בעיקר מרוקאים..."

בעלה של נעמי פרנקל הוא מאיר בך גורו, מי שהיה מזכיר אגודת-העיתונאים בתל-אביב, שעזר לגייס ביקורות אוהדות לספרי רעיותו.

אנטישמיות ואנטי-צה"ל ב"מערח המכפלה"

את הרומן הישראלי שאי אפשר לכותבו בלי עדות-מזרח וכלי ערבים" המירה נעמי פרנקל, באחרונה, ברומן שהיא מחברת מהווי של קבוצת-מיעוט, מתנחלי גוש-אמונים, ובעיקר מתנחלי חברון, שנודעו כפורצי כל גדר חוק. בפרק מתוך ספרה החדש, שפירסמה תחת הכותרת, "ככחי או וככחי עתה", היא מביאה את סיפור פריצת החוקים של מתנחלי-חברון דרך סיפוריה של המתנחלת, אם התניוק היהודי הראשון שנימול בחברון, ושבעבור זמן מת ואף נקבר בה.

את סיפוריה פותחת פרנקל בתיאור טקס ברית-המילה של אותו תינוק, שנעשה, בניגוד לחוק, במערת-המכפלה, תוך פגיעה בקודש-האיסלאם:

"אברהם-ידידיה הפעוט, בנם של שרה וברוך נחשון, נימול במערת-המכפלה, בשעה שהמילה שם נאסרה על היהודים על פי החוק שבמדינת-היהודים..."

נעמי פרנקל מגייסת את עטה למען המתנחלים, ממש בסיגנון הגויס הפוליטי שלמדה בימי חברותה בהשומר הצעיר. הפעם תוד שהיא

בימין הקיצוני: הח"כ-לשעבר משה שמיר (התחיה) והסופרת נעמי פרנקל.

בכתבת-טלוויזיה סנסציונית של השרד הווי-תיק יעקוב אחימאיר, בנו של מייסד "ברית הבריונים", אבא אחימאיר, לקראת סוף 1983, הוצגה הסיפורת נעמי פרנקל, כמי שעברה באחרונה מהפך תרבותי-לאומני, שהביא אותה להתגורר בחברון.

נעמי פרנקל לא עברה רק להתגורר בחברון, כתחליף לשכונת קיראון, אלא שהיא אף עשתה לה פירסום, בכך שנמנתה עם שובתי שביתת-השבת שאירגן הרב משה לוינגר ליד בית הממשל הצבאי שם.

בכתבתו של אחימאיר כיכבה פרנקל על רקע סימטאות חברון, כשהיא משוחחית עם רחל, ממתנחלות הרובע היהודי בחברון, ומחליפה עימה דיעה על הרב קוק. פרנקל תיארה לצופים את עולמה, את דאגתה נוכח האקלים הרחוני השורר ב"ישראל הקטנה" (קרי, אותם שאינם מתנחלים בארץ-ישראל הגדולה), לכן, עבורה, הפריצה לארץ-ישראל הגדולה היא פריצה "מחומות הגיטו". פרנקל, שהזינה עצמה במשך שנות-ידור מתרבות-ישראל החילונית הלא-לאומנית, האשימה את התרבות הישראלית החילונית בהיותה במעמד של "מתווכי תרבויות זרות" ואף קבעה: "בשפלה אני נאטמת, כוח" היצירה שלי תש. פה אני פורשת כנפיים וממריאה..."

מיהי נעמי פרנקל, הפורשת כנפיים וממריאה כמתנחלת בעיר ערבית?

היא נולדה בברלין. אמה נפטרה עליה בהיותה בת שנתיים, ואביה, שנפגע מגאווים במלחמת-העולם הראשונה, הלך לעולמו בטרם עת. האב מת שנה קודם לעליית היטלר לשלטון. לפני מותו, למדה פרנקל בבית-ספר סוציאליסטי.

בשנת 1933 הועברה, במיסגרת עליית-הנעור, לארץ-ישראל, כאשר תחנתה הראשונה היא "חנות הלימוד", בהנהלת רחל ינאית-בר-צבי.

בירושלים הצטרפה נעמי פרנקל לקן "השומר הצעיר", שממנו הגיעה, כעבור שנים אחרות, לקיבוץ מישמר-העמק, ומשם לבית אלפא, קיבוץ שבו התגוררה עד לפני 13 שנה, ובו חיברה את הטרילוגיה שלה שאול ויוהאנה.

הטרילוגיה מספרת את סיפוריה של יהדות גרמניה, כפי שזו נשקפת בעיניה של צעירה, הנוטשת את מכותה בגיל צעיר, עם עליית הנאצים לשלטון. במהלך כתיבת הטרילוגיה זכתה נעמי פרנקל למענקים ולסיכוסורים מטעם שר-המישפטים הראשון, פינחס (פליקס) רוזן (רוזנבלט) ומבקר-המדינה הראשון, ויגפריד מוס.

עידודם של שני מנהיגים אלה של העלייה היהודית בגרמניה, היה קשור בכך הראשון של הטרילוגיה, שהכעיס את השר רוזן, הוא זימן אליו את נעמי פרנקל, ועד מהרה היא החלה לחוש כלפיה את התחושות של בת לאב, שנחשכו ממנה, דבר שתרם לא מעט לניווט שני החלקים הנוספים של הטרילוגיה.

אחת המילגות שהוענקו או לנעמי פרנקל היתה למסע ולשהות בגרמניה, כדי להכיר מחדש את נופיה, מילגה נוספת שנמסרה לה היתה מטעם אוטו פראנק, אביה של אנה פראנק, שהקדיש לה חלק מהתמלוגים מעיבוד יומן בתו, יומנה של אנה פראנק, לתיאטרון.

בימי שהותה זו בגרמניה, הפכה פרנקל, חניכת "השומר הצעיר" וחברת בית-אלפא, אנטי-מארכסיסטית.

אחרי הטרילוגיה שאול ויוהאנה פירסמה

סופרת נעמי פרנקל קלגסי צה"ל נגד תינוק יהודי

על העצומה היו חתומים 56 סופרים, פרופסורים ואישים, וביניהם שמות כולטים כחיי-הרוח של ישראל: נתן אלתרמן, אורי צבי גרינברג, שמואל יוסף (ש"י) עגנון, חיים הוז, יהודה כורלא, רוב סדן, חיים גורי, משה טננקין ואחרים — כולם מתומכי המסורת האקטיבית וכמעט כולם חילוניים. בקמפייה-הפתיחה של העצומה נאמר: "ארץ-ישראל היא עתה בירי העם היהודי..."

חלק מחותמי אותה עצומה הלכו לעולמם, האחרים ממשיכים להטיף ביצירותיהם ובפעיי-לותם הפוליטית למען ארץ-ישראל השלמה. הצטרפו אליהם עוד יוצרים, הממשיכים לשאת את הדגל השחור.

הזאח נעמי?

ניימ מנושאי דגל זה עברו דרך ארוכה ממפ"ם והשומר הצעיר" עד להתמקמותם

בשנים האחרונות יוצרים מנהיגי הימין, ישן כחדש, אשלייה אופטית, הטוענת שהתרבות הישראלית לכודה כולה בזרועותיו של תמנון "המאפיה השמאלית". ברומה לשאר טע"נות הימין, טענה זו חסרת כל יסוד. לימין הישראלי, הקיצוני והפחות-קיצוני, יש עשרות אנשי-רוח, שעומים נמונים יוצרים כמשה שמיר, נעמי פרנקל, נעמי שמר ובעלה מרדכי הורוביץ, אהרון אמיר, יצחק שליו, יצחק אורן-נאדל, איתן איתן ועוד רבים אחרים.

רוב אנשי-הרוח של הימין מכורים להשקפות עולם ניאופאשיסטיות ברמות השונות, ומייצגים עמדות פוליטיות קיצוניות, שאת נסיון הניחו משוררים כאורי צבי גרינברג (אצ"ג), יונתן טרוש ואחרים, הנמנים עם דור מייסדי התרבות הישראלית החדשה.

הפריק העכשווי של הרוח החשורה החל מעט אחרי מלחמת-ששת-הימים, כאשר התארגנה קבוצת אישים ויוצרים למען החתמת העצומה הראשונה למען ארץ-ישראל השלמה.